

Submarinul japonez imperial J-403 și hidroavionul Seiran

12 decembrie 1944

Baza Navală Kure, Japonia

Comandantul Takeo Ogawa își privi ceasul de la încheietura mâinii și clătina din cap, iritat.

– A trecut deja o jumătate de oră de la miezul nopții, bodogăni, încordat. O întârziere de trei ore, iar noi încă mai așteptăm.

Ca răspuns la nemulțumirea superiorului său, un sublocotenent tânăr, având ochii oboșiți ai unui bolnav de insomnie, dădu din cap fără să spună nimic. Cei doi bărbați aflați în partea de sus a turelei submersibilului *I-403* al Marinei Imperiale Japoneze supravegheau șantierul naval cu priviri insistente, pândind semnele apariției obiectului așteptării lor. Dincolo de întinsa bază navală, luminile nopții scânteiau, clipind dezordonat în jurul pitorescului oraș Kure. Burnița măruntă îi împrumuta aceluia ceas târziu o liniște sinistă, spartă de zgomotele îndepărtate ale ciocanelor, ale macaralelor și ale aparatelor de sudură. În alte părți ale șantierului, repararea navelor avariate de inamic și construcția celor noi continuau, cu îndârjire și fără întrerupere, alăturându-se, cu o grabă inutilă, efortului din ce în ce mai deprimant de susținere a războiului.

Vaietul îndepărtat al unui camion cu motor diesel reverbera curând de-a lungul apei, sunetul crescând în intensitate pe măsură ce vehiculul se apropia de docurile submarinelor. Un autocamion Isuzu, de culoarea ardezii, ieși de după colțul unui depozit din cărămidă, întră huruind în raza lor vizuală și viră, înaintând de-a lungul cheiului de descărcare. Șoferul se apropia de adăpostul submarinului cu prudență, centimetru cu centimetru, străduindu-se să deslușească marginea danei cufundate în întuneric, abia vizibilă în lumina farurilor de camuflaj.

Camionul se opri lângă schela de acces, iar frânele sale uzate protestară, scârțâind strident.

După un moment de liniște, șase soldați înarmați până-n dinți săriră din caroseria autocamionului, formând un cordon de pază în jurul acestuia. În timp ce cobora din turela către doc, Ogawa simți că una dintre santinele își îndreptase arma asupra lui. Observă că soldații nu făceau parte din Armata Imperială Regulată, ci erau membri de elită ai temutei Kempei Tai, poliția militară.

Doi bărbați în uniformă coborâră din cabina autocamionului, îndreptându-se către el. Recunoscând un ofițer superior, Ogawa luă poziția drepti și salută cu promptitudine.

– Am așteptat sosirea dumneavoastră, capitane, declară, cu o nuanță de iritare.

Capitanul Miyoshi Horinouchi îi ignoră aluzia. În calitate de ofițer operațional în statul major al Flotei a Șasea, era preocupat de probleme mult mai grave. În Oceanul Pacific, flota de submarine a Japoniei era treptat decimată, iar Marina Imperială nu avea nici o replică pe măsura tehnicii de război desfășurate de forțele americane. Lupta disperată dusă de submarine împotriva unui adversar de o superioritate copleșitoare se sfârșea, inevitabil, cu pierderea echipajelor și a vaselor, ceea ce reprezenta o povară grea pentru Horinouchi. Părul său scurt albise cu totul, iar ridurile care îi brăzdau chipul păreau albiile unor râuri secate.

– Domnule comandant, vi-l prezint pe doctorul Hisaichi Tanaka, de la Academia Medicală Militară. Vă va însoți în misiune.

– Domnule, nu sunt obișnuit să transport pasageri în timpul patrulării, răspunse Ogawa, ignorându-l pe bărbatul mărunțel, cu ochelari, de lângă Horinouchi.

– Ordinele dumneavoastră de patrulare pe ruta către Filipine au fost revocate, ripostă acesta din urmă, înmânându-i lui Ogawa un dosar maroniu. Ați primit o nouă însărcinare. Trebuie să-l luați la bord pe doctorul Tanaka, împreună cu bagajul său, și să

treceți imediat la îndeplinirea ordinelor flotei de a da o lovitură la doi pași de teritoriul inamic.

– Așa ceva e foarte neobișnuit, domnule capitan, afirmă Ogawa, aruncând o privire fugară spre unul dintre paznici, a cărui pușcă mitralieră Bergman MP34, de fabricație germană, era îndreptată în direcția sa.

Horinouchi își înclină capul într-o parte, apoi făcu câțiva pași spre dreapta. Ogawa îl urmă, lăsându-l pe Tanaka la o distanță de la care nu-i putea auzi.

– Ogawa, flota noastră de suprafață a fost distrusă în golful Leyte, reluă Horinouchi, cu voce scăzută. Contam pe o luptă decisivă, care să-i oprească pe americani, dar, în loc de asta, noi am fost cei înfrânți. Mobilizarea tuturor forțelor care ne-au mai rămas pentru a ne apăra propriul teritoriu e doar o chestiune de timp.

– Îi vom face pe americani să plătească din greu, cu sânge, spuse Ogawa, cu asprime.

– E adevărat, dar nu ne îndoim că sunt animați de dorința de a învinge, indiferent de pierderile suferite. Ai noștri vor fi măcelăriți într-un mod înfiorător.

Horinouchi se gândi la sacrificarea propriei familii și, pentru o clipă, păstră tăcerea.

– Armata ne-a solicitat ajutorul în vederea unei operațiuni pline de curaj, continuă. Doctorul Tanaka este detașat la Divizia 731. Îl veți duce, împreună cu bagajul său, de partea cealaltă a Pacificului și veți lansa un atac asupra continentului american. Trebuie să evitați să fiți reperați și să vă protejați vasul, cu orice preț, pe toată durata călătoriei. Ogawa, dacă veți reuși, americanii vor fi nevoiți să ceară un armistițiu, iar patria noastră va rămâne intactă.

Vorbele celuilalt îl năuciră pe Ogawa. Omologii săi, comandanții de submarine, purtau un război defensiv, protejând ceea ce mai rămăsese din flota de suprafață, și, cu toate acestea, el trebuia să traverseze oceanul de unul singur și să lanseze un atac care să pună capăt războiului. O astfel de idee i s-ar fi părut ridicolă, dacă un ofițer de stat major nu i-ar fi dat ordinul, cu disperare, în miez de noapte.

– Domnule căpitan Horinouchi, încrederea pe care mi-o acordați mă onorează. Fiți sigur că echipajul și ofițerii mei vor fi demni de cinstea pe care le-o face împăratul. Dacă îmi este permis să întreb, domnule, ce anume se află în bagajul doctorului Takana? se interesă Ogawa.

Preț de câteva secunde, Horinouchi își plimbă asupra golfului privirea deznădăjduită.

– *Makaze*, murmură, în cele din urmă, cu voce scăzută. Un vânt aducător de nenorocire.

Sub supravegherea atentă a doctorului Tanaka, santinelele din Kempei Tai încărcară, cu grijă, o jumătate de duzină de lăzi lunguiețe de lemn în încăperea destinată torpilelor din partea din față a submarinului *I-403*, unde le fixară, legându-le strâns. Ogawa dădu ordinul de pornire a celor patru motoare diesel ale vasului și de dezlegare a parâmelor. La ora două și jumătate dimineața, submarinul metalic își croi cu încetineală drumul spre largul portului cu apa de culoarea cernelii, înaintând, cu viteza melcului, pe lângă numeroasele alte submarine de tip I ale flotei, care se aflau în șantierul naval. Ogawa observă, cu interes, că Horinouchi rămase, tăcut, în autocamionul întunecat de pe chei, refuzând să părăsească locul înainte ca *I-403* să dispară complet din vedere.

Strecurându-se printre docurile și depozitele de pe întinsul șantier naval, submarinul ajunse curând în apropierea umbrei masive care se contura, neclară, înaintea sa. Stând, neclintită, lângă platforma de reparare, imensa navă de luptă *Yamato* se înălța deasupra submersibilului ca un colos. Cu tunurile sale uriașe, de calibrul patru sute cincizeci, și cu blindajul său gros de patruzeci de centimetri, *Yamato* era cea mai temută navă aflată în circulație. În timp ce trecea pe lângă cel mai mare *cuirsat* din lume, Ogawa îi admiră silueta și armamentul, apoi se simți cuprins de milă. Se temea că destinul lui *Yamato* avea să-l ducă pe fundul oceanului înainte de a se termina războiul,

așa cum se întâmplase cu fratele său geamăn, *Musashi*, scufundat de curând în Filipine.

Luminile din Kure pâliră pe măsură ce submarinul ocolea mai multe insule mari, pentru a intra apoi în marea interioară Seto. În timp ce aflorimentele insulelor muntoase piereau în depărtare, iar primele petece de lumină cenușie, premergătoare răsăritului, pătau cerul dinspre est, Ogawa ordonă ca viteza să fie mărită. Pe când stătea în turelă, marcând, împreună cu pilotul, traseul pe care îl aveau de străbătut, un ofițer executiv urcă într-acolo, apropiindu-se de el.

– Ceai fierbinte, domnule, spuse locotenentul Yoshi Moto-shita, împingând o ceșcuță către comandant.

Motoshita, un bărbat subțire, cu un aer prietenos, încropi un zâmbet chiar și la ora cinci dimineața.

– Da, mulțumesc, răspunse Ogawa, răspicat, înainte de a sorbi din ceai cu lăcomie.

Când stătea în aerul rece, de decembrie, lichidul fierbinte era un tonic binevenit, așa că goli ceașca cu repeziune.

– Marea e neobișnuit de calmă în dimineața asta, observă Motoshita.

– Condiții excelente pentru pescuit, spuse Ogawa, dus pe gânduri.

Fiind fiul unui pescar, crescuse într-un cătun din partea de sud a insulei Kyushu. Pentru că era obișnuit cu viața grea de pe mare, își depășise condiția modestă trecând de înspăimântătorul examen de admitere la Etajima, academia navală japoneză. După ce-și luase diploma, fusese repartizat în cadrul flotei de submarine, al căror număr era în creștere înainte de război, și servise pe două vase înainte de a dobândi comanda lui *I-403*, spre sfârșitul anului 1943. Sub comanda sa, submarinul scufundase, în Filipine, șase nave comerciale și un distrugător australian. Ogawa era considerat unul dintre cei mai valoroși căpitani de submarin care mai rămăseseră în cadrul flotei de submersibile cu scufundare rapidă.

– Yoshi, o să ne deplasăm în *zigzag* până ajungem în strâmtoare, apoi o să ne scufundăm înainte de a ne îndepărta de continent. Nu ne putem asuma nici un risc, când atâtea submarine inamice patrulează de-a lungul țărmurilor noastre.

– O să anunț echipajul, domnule.

– Și pe doctorul Tanaka. Vezi dacă s-a instalat confortabil.

– I-am oferit cabina mea, spuse Motoshiba, cu o privire îndurerată. Judecând după mormanul de cărți pe care și l-a adus, cred că va fi ocupat pe toată durata călătoriei.

– Foarte bine, răspunse Ogawa, întrebându-se, în tăcere, ce era cu pasagerul lui nedorit.

Când un soare stacojiu prinse să urce deasupra orizontului estic, *I-403* viră către sud, intrând din marea interioară în strâmtoarea Bungo, un pasaj aflat deasupra celei mai sudice insule a Japoniei, Kyusu, și care făcea legătura cu oceanul Pacific. În drumul său către port, un distrugător cenușiu se târi pe lângă submarin, canarisit pe o parte și dezvăluindu-și spușeala de găuri imense din puntea de navigație și din celelalte punți, acesta fiind rezultatul întâlnirii neplăcute cu o pereche de elicoptere din flota Statelor Unite. Pe submarin, mai mulți subofițeri se înghesuiră în turelă, dornici să arunce o ultimă privire asupra țării lor de insule înverzite, căci, aidoma tuturor marinarilor plecați la luptă, nu știau dacă aveau să se mai întoarcă vreodată acasă.

Când omul de veghe zări Pacificul, Ogawa dădu comanda de scufundare. O sonerie răsună cu putere pe întreg submarinul și marinarii se repeziră să închidă punțile și hublourile.

– Coborâre la cincisprezece metri, ordonă Ogawa, de pe puntea de navigație.

Imensele tancuri de imersiune se umplură cu apă de mare, iar aripile de scufundare basculară spre înainte. Partea anterioară a submarinului se afundă, stârnind un vârtej descendent de apă, și *I-403* fu înghițit, în întregime, de undele de un verde întunecat ale mării.

În adâncurile apelor Pacificului de dincolo de strâmtoarea Bungo pândeau submarinele americane, care vânau vasele

comerciale de aprovizionare, sau navele de război aflate în drum spre baza navală Kure. Atacurile acestora asupra submarinelor nu erau un fapt fără precedent, iar Ogawa nu avea de gând să se transforme într-o pradă ușoară. Odată intrat în Pacific, se grăbi să îndrepte submersibilul spre nord-est, îndepărtându-se de grosul traficului de război, care se desfășura către sud, pe ruta spre insulele Filipine.

Aidoma majorității submarinelor din epoca sa, *I-403* era propulsat atât de motoare diesel, cât și de motoare electrice. Cât ținea lumina zilei, se putea deplasa în imersiune, fiind acționat de motoarele electrice care îl împingeau cu viteză redusă, de numai șase noduri pe oră. La adăpostul întunericului, putea ieși la suprafață, unde își pornea motoarele diesel, care, în timp ce își reîncărcă bateriile, îl propulsau cu peste optsprezece noduri. Dar *I-403* nu era un submarin obișnuit. Având o lungime de peste o sută douăzeci de metri, era unul dintre cele câteva submersibile de clasă Sen toku, cele mai mari din vremea lor. Masiva navă de fier avea mai bine de cinci mii două sute de tone și străbătea apele fiind propulsată de patru motoare diesel de șapte mii șapte sute de cai putere. Dar trăsătura sa într-adevăr deosebită era armamentul de aviație. *I-430* putea transporta trei hidroavioane Seiran, acestea fiind bombardiere de mici dimensiuni, adaptate, care puteau fi lansate de pe o catapultă aflată pe prova centrală. În timpul drumului pe mare, avioanele erau demontate și depozitate într-un hangar etanș, lung de treizeci și cinci de metri, care se întindea de-a lungul punții submarinului. Oricum, lipsa de aparate de zbor îl silise pe Ogawa să-i cedeze pazei de coastă unul dintre hidroavioane și nava sa transporta acum doar două aeronave Seiran.

Odată ce *I-403* intra în siguranță în Pacific, Ogawa se retrase în cabina sa și reciti ordinele laconice de luptă pe care i le dăduse Horinouchi. Dispozițiile succinte îi cereau să traverseze Pacificul pe o rută îndreptată către nord, oprindu-se pentru alimentare în insulele Aleutine. Trebuia să continue să înainteze spre coasta

de nord a Statelor Unite, unde cele două avioane pe care le avea în dotare trebuiau să lanseze atacuri asupra orașelor Tacoma, Seattle, Victoria și Vancouver.

În aparență, acțiunea era inutilă, gândi Ogawa. Japonia avea nevoie de submarine mai degrabă pentru a-și apăra apele teritoriale decât pentru a transpune în faptă niște atacuri lipsite de importanță folosindu-se de două aeronave de mici dimensiuni. Dar exista un semn de întrebare referitor la doctorul Tanaka și la natura necunoscută a bagajului său.

Odată convocat de Ogawa, Tanaka se înclină cu eleganță înainte de a intra în cabina strâmtă a căpitanului, unde se așeză la o măsuță de lemn. Chipul firavului savant era sever și posomorât. Ochii săi negri, absenți, erau măriți de lentilele groase ale ochelarilor, care îi completau înfățișarea sinistră.

Trecând peste formalități, Ogawa insistă să afle scopul prezenței doctorului.

– Doctore Tanaka, ordinele mele scrise îmi cer să navighez către coasta vestică a Americii de Nord și să lansez un atac aerian asupra a patru orașe. Nu sunt menționate nici îndatoririle, nici conținutul bagajelor dumneavoastră. Trebuie să vă întreb ce rol aveți în această misiune.

– Va asigur, domnule comandat Ogawa, că detașarea mea aici a fost autorizată la cel mai înalt nivel, ripostă Tanaka, cu voce scăzută, monotonă. Voi acorda asistență tehnică în timpul atacului, continuă.

– Asta e o navă de război. Nu reușesc să înțeleg ce fel de asistență tehnică poate acorda un medic militar în timpul unui atac aerian, contracară Ogawa.

– Domnule comandant, fac parte din Grupul de Studiu pentru Prevenirea Epidemiilor din cadrul Academiei Militare Medicale. Am primit, de la o unitate de cercetare din China, materiale care ne-au permis să punem la punct o armă utilă în lupta împotriva inamicului. Submarinul dumneavoastră a fost ales pentru a o

lansa pentru prima oară asupra forțelor americane. Eu răspund de securitatea și de folosirea ei în timpul acestei misiuni.

– „Materialele“ astea. Vor fi aruncate din avioanele mele?

– Da, în recipiente speciale care pot fi plasate pe bombardierele dumneavoastră. Am făcut deja pregătirile necesare împreună cu artileria din echipajul avioanelor.

– Și oamenii de pe nava mea? Arma aflată la bord îi pune în vreun pericol?

– Nicidecum, orice s-ar întâmpla.

Când mințea, chipul lui Tanaka era impenetrabil.

Ogawa nu-l crezu, dar își închipui că, indiferent ce ar fi transportat, riscul nu era mai mare decât cel pe care-l reprezentau forțele antisubmarin ale Statelor Unite. Încercă să obțină cât mai multe informații de la Tanaka, dar medicul militar nu-i mai spuse mare lucru. Indiferent care ar fi fost misterul care învăluia arma, îl păstra pentru sine. Omul avea ceva de piață rea, conchise Ogawa, și asta îl făcu să nu se simtă în largul lui. După ce băură împreună o ceașcă de ceai, îl lăsă pe sinistrul savant să plece. Stând tăcut în cabina sa, injură Comandamentul Flotei fiindcă îi alesese vasul pentru o astfel de însărcinare. Era o misiune pe care nu și-o dorea.

Traficul sporadic al vaselor comerciale și al bărcilor de pescuit se rări după ce submarinul lăsă în urmă pământul Japoniei, îndreptându-se încet către nord. În următoarele douăsprezece zile și nopți, echipajul adoptă orarul normal de lucru din timpul misiunilor, în timp ce se îndrepta către nord-est, ieșind la suprafață noaptea, ca să se deplaseze mai repede. În Pacificul de Nord, probabilitatea de a fi detectați de un avion sau de un vas aliat era redusă, dar Ogawa nu voia să riște și rămânea în imersiune pe toată durata zilei. Deplasându-se pe sub apă, submarinul etanș devenea pentru bărbații care îl conduceau la fel de încins ca un cuptor. Motoarele făceau ca temperatura din interior să urce către cincizeci și opt de grade, în timp ce, pe măsură ce treceau